

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 31424-08-25 אבו קרן נ' הבריות ואח'

תיק חיצוני: בדמ 3/2/23

לפני כבוד השופט נמרוד פלקס

המערער

סלאח אבו קרן

ע"י ב"כ עוה"ד ל' פרי

נגד

המשיבים

1. שר הבריות

2. כב' השופט אמנון סטרשנוב (בדימוס)

3. ועדת המשמעת מכוח סעיף 44 לפקודת הרופאים

ע"י ב"כ עוה"ד ש' ינאי

מפרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)

פסק דין

1. ערעור כנגד החלטת כבוד השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב (להלן - "המחליט"), אשר פעל
2 מכוח סמכויותיו של שר הבריות, בה קבע כי יש להטיל על המערער אמצעי משמעת של
3 התליית רישיון לעסוק ברפואה למשך שלושה חודשים. החלטת המחליט ניתנה ביום
4 8.7.2025, וסטתה במידת מה מהמלצת ועדת המשמעת (להלן - "הוועדה") מיום
5 29.6.2025, אשר מצאה את המערער אשם ברשלנות חמורה, אך המליצה על אמצעי משמעת
6 מקל יותר: נזיפה (בדעת רוב) או התליית רישיון לחודש ימים (בדעת מיעוט).
7
8 2. ביסוד הערעור העובדות הבאות. ביום 30.10.2020, הגיע מטופל בן שלושים וחמש שנים אל
9 למרפאת "טרם" באשקלון ונבדק בידי המערער, כשהוא מתלונן על לחץ בחזה המקרין
10 לכתפיים ומלווה בקוצר נשימה.
11

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 31424-08-25 אבו קרן נ' הבריאות ואח'

תיק חיצוני: בדמ 3/2/23

3. המטופל ציין בפני המערער כי אין לו היסטוריה קרדיאלית, אך אביו עבר פרוצדורה קרדיאלית מעל גיל 55. המערער רשם "היסטוריה משפחתית" בגיליון. לאחר ביצוע בדיקת א.ק.ג, שפוענחה על ידי המערער ורופא נוסף כתקינה, אבחן המערער כי המטופל סובל מכאב ממקור מוסקולוסקלטלי (כאב או התכווצות בשרירים). המערער שיחרר את המטופל לביתו, עם המלצה להגיע למחרת בבוקר לרופא המשפחה לביצוע אקו לב ובדיקת מאמץ. מספר שעות לאחר שחרורו, התמוטט המטופל בביתו, איבד את הכרתו, ופונה למרכז רפואי באשקלון, שם נפטר. בעקבות המקרה, הוגשה קובלנה נגד המערער, בה יוחסה לו רשלנות חמורה במילוי תפקידו והתנהגות שאינה הולמת רופא.

4. הוועדה, אשר מונתה לדון בקובלנה, מצאה ביום 2.3.2025 כי המערער סטה "במידה משמעותית מרמת הטיפול המקובלת והצפויה ממנו כרופא", והמליצה להרשיעו בעבירה של רשלנות חמורה. בבואה להמליץ את אמצעי המשמעת, המליצה דעת הרוב בוועדה על אמצעי משמעת של נזיפה. דעת המיעוט (עו"ד רות הורן) המליצה על התליית רישיון לחודש ימים, בהתבסס על השוואה למקרה "ד"ר עבאסי".

5. המחליט אימץ את קביעת הוועדה בדבר הרשלנות החמורה, אך דחה את המלצתה לעניין אמצעי המשמעת. המחליט קבע כי אמצעי המשמעת עליו המליצה הוועדה "אינו ראוי, ואינו עומד בשום יחס לחומרת התנהלותו של הנקבל". הוא התבסס על השוואה למקרי "ד"ר טל-אורי" ו"ד"ר עבאסי", ומצא כי המקרה דנן "כמעט זהה" למקרה "ד"ר עבאסי" מבחינת הנסיבות וחומרת ההתרשלות. המנהל הדגיש את עקרון אחידות הענישה ואת הצורך להגן על אמון הציבור. הוא הטיל על המערער אמצעי משמעת של התליית רישיון למשך שלושה חודשים.

6. בערעורו דנן טען המערער, כי יש לבטל את הרשעתו או להקל באמצעי המשמעת שהושתו עליו, מהנימוקים הבאים:

המחליט התעלם מפגמים מהותיים בהליך ופגיעה בזכות המערער להליך הוגן, כולל הרחבת חזית ושינוי חזית, בכך שהקובלנה נסמכה על חוות דעת שהוחלפה ללא תיקון כתב הקובלנה. נטען גם כי נגרם עיוות דין עקב חקירה נגדית בלתי יעילה של המומחה מטעם הקובל (ד"ר שחר) שהתקיימה בהיוועדות קולית חזותית, תוך כדי נסיעה (של המומחה), דבר שמנע חקירה אפקטיבית. המערער הדגיש כי טענות עובדתיות מרכזיות, כגון "רקע משפחתי לבבי", הוכחו כשגויות במהלך הדיון, וכי המטופל היה ללא רקע רפואי משמעותי מלבד עישון. כן נטען כי המערער כן התייעץ עם רופא בכיר ממנו במשמרת.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 31424-08-25 אבו קרן נ' הבריאות ואח'

תיק חיצוני: בדמ 3/2/23

באשר למידת אמצעי המשמעת נטען, כי בחירת המחליט לפיה יותלה רישיון המערער לעסוק ברפואה למשך שלושה חודשים סוטה באופן ניכר מהמלצת הוועדה וללא נימוק מספק, וכי השוואת המקרה למקרים של "ד"ר טל-אור" ו"ד"ר עבאסי" שגויה, שכן המקרים שונים מהותית. המתלונן היה צעיר, ללא היסטוריה קרדיאלית, עם א.ק.ג תקין, ואובחן עם כאב ממקור שריר-שלד, בעוד שבמקרים האחרים מדובר בנסיבות חמורות יותר, בהן הייתה התעלמות ברורה מסימנים חיוניים ואף א.ק.ג לא תקין. נטען כי המחליט הסתמך על דעת המיעוט בוועדה המבוססת על טענות עובדתיות לא מוכחות, בין היתר בנושא ההיוועצות. עוד נטען, כי אמצעי המשמעת אינו מידתי ואף אינו מביא בחשבון את חלוף הזמן הרב מאז האירוע (אוקטובר 2020) ועד למתן ההחלטה (יולי 2025).

7. המשיבים טענו כי החלטת המחליט סבירה, מידתית ומבוססת, ואין עילה להתערבות בית המשפט. הקובלנה ייחסה למערער רשלנות חמורה, והוועדה אימצה טענה זו. הוועדה נסמכה על חוות דעת מומחה (ד"ר שחר) שקבע כי תלונות המטופל על כאב בחזה וקוצר נשימה חייבו המשך בירור דחוף או השגחה מידית בבית חולים, גם אם הא.ק.ג תקין. המחליט פעל בסמכותו לסטות מהמלצת הוועדה במקרים המתאימים ובהינתן טעמים של ממש, וזאת מתוך שיקולים של עקרון אחידות הענישה והאינטרס הציבורי להגן על רמת מקצוע הרפואה. הפסיקה קובעת כי ביקורת שיפוטית על החלטות מעין אלה תיעשה במשורה. ההשוואה למקרי "ד"ר טל-אור" ו"ד"ר עבאסי" מוצדקת. למרות הבדלים בפרטי המקרים, העיקרון המנחה והמשותף הוא כשל ב"נקודת ההחלטה הקלינית" - התעלמות מסימנים מחשידים לאירוע קרדיאלי והימנעות מהפניה לטיפול דחוף. המחליט אימץ את העמדה לפיה יש לנהוג בהתאם לכלל אחידות הענישה. המשיבים אף דוחים את הטענה בדבר "הרחבת חזית", שכן כתב הקובלנה לא שונה באופן מהותי, וכי המעבר לחוות דעת של ד"ר שחר לא מהווה הרחבת חזית אסורה. המשיבים אף דוחים את הטענה בדבר חקירה נגדית בלתי אפקטיבית. לטענת המשיבים המערער לא ביקש חקירה נוספת בזמן אמת, והוועדה שקלה את הקשיים אך מצאה את ההליך תקין. המשיבים אף טוענים, כי אין ממש בטענת המערער בדבר ההיוועצות עם רופא בכיר. שכן, לא מדובר בהיוועצות עם רופא כונן כנדרש בנסיבות העניין, אלא עם רופא אחר שפירש את בדיקת הא.ק.ג. עוד נטען, כי ההבדל בין נזיפה לשלושה חודשי התליה נמצא בתוך "מתחם הסבירות" ומשרת את מטרות ההסדרה וההרתעה.

8. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, בכלל המסמכים שהוגשו ושמעתי את השלמת טיעונם של הצדדים בעל פה, באתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות. אבאר.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 31424-08-25 אבו קרן נ' הבריאות ואח'

תיק חיצוני: בדמ 3/2/23

9. הדין הנוהג הוא, כי הביקורת השיפוטית על החלטות המחליט בתחום המשמעתי תהא מצומצמת ומרוסנת. בית המשפט אינו שם את שיקול דעתו תחת שיקול דעתה של הרשות המנהלית המקצועית והמוסמכת, ויתערב רק במקרים של חריגה קיצונית ממתחם הסבירות, שרירותיות, או פגם מהותי היורד לשורש ההחלטה. במקרה דנן, לא מצאתי פגם מהותי שכזה (ע"א 4693/90 סאוסן נ' שר הבריאות, פ"ד מו(1) 309 (1991) (להלן - "עניין סאוסן"); ע"א 3425/90 פינסטרבוס נ' שר הבריאות, פ"ד מו(1) 321 (1991) (להלן - "עניין פינסטרבוס"); ע"א 412/90 אליהו נ' שר הבריאות, פ"ד מד(4) 422, 427 (1990); ע"א 6179/05 זליקוביץ נ' זיילר (18.9.2007); ע"א 8142/04 מלימובקה נ' שר הבריאות, פ"ד נט(6) 166 (2005); רע"א 1639/15 זקוטסקי נ' סטרשנוב (21.4.2015)).

10. המחליט רשאי לסטות מהמלצות הוועדה, כל עוד סטייתו מנומקת ומבוססת. במקרה זה, המחליט פירט בהחלטתו את הנימוקים לסטייתו, תוך התייחסות לעקרונות אחדות הענישה והאינטרס הציבורי. המחליט הדגיש כי המלצת הנזיפה אינה עומדת ביחס לחומרת ההתרשלות ולתקדימים דומים, וכי יש צורך בהטלת אמצעי משמעת משמעותי יותר כדי לשקף את חומרת המקרה ולהעביר מסר ראוי אף לציבור הרופאים בכללותו. עמדה זו סבירה וראויה (ע"א 325/85 בן צבי נ' שר הבריאות (18.6.1985); עניין סאוסן בעמ' 314).

11. איני מקבל אף את טענת המערער בדבר היעדר דמיון בין מקרי ההשוואה (עניינם של ד"ר טלאור וד"ר עבאסי). המחליט קבע, ובצדק, כי הדמיון המהותי בין המקרים, ובפרט למקרה "ד"ר עבאסי", עולה על השוני. המהות המשותפת היא הכשל בזיהוי מצב מסכן חיים וההימנעות מנקיטת צעדים מיידיים ודחופים (השגחה או פינוי לחדר מיון) עבור מטופל עם תסמינים קרדיאליים חמורים. גם אם נסיבות הרקע הרפואי של המטופלים היו שונות, נקודת הכשל הליבתית בהתנהלות הרופא דומה. עקרון אחדות הענישה מהווה שיקול לגיטימי ובסיסי, והמחליט הפעיל שיקול דעת בהתאם לו.

12. המחליט שקל את נסיבותיו האישיות של המערער, לרבות חלוף הזמן. אולם, שיקולים אלו, על אף משקלם, אינם גוברים על האינטרס הציבורי בהגנה על הציבור מפני רופאים שחרגו באופן משמעותי מסטנדרט הטיפול, ובשמירה על אמון הציבור במערכת הרפואית. ההבדל בין חודש לשלושה חודשים נמצא בגבולות מתחם הסבירות שאותו מוסמך המחליט לקבוע, ומשקף את המסר הנורמטיבי הנדרש.

13. אין לקבל אף את טענות המערער בדבר "הרחבת חזית" וחוסר האפקטיביות של החקירה הנגדית. החלפת חוות הדעת שהוגשה עם כתב הקובלנה בחוות דעת של מומחה אחר, כל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 31424-08-25 אבו קרן נ' הבריאות ואח'

תיק חיצוני: בדמ 3/2/23

עוד היא עוסקת באותה מסכת עובדתית, אינה בהכרח "הרחבת חזית" אסורה, והטענות המרכזיות נותרו בעינן. לעניין החקירה הנגדית, המשיבים הבהירו כי ניתנה למערער ההזדמנות להלין בזמן אמת, והוא לא עשה כן. הוועדה עצמה שקלה את הקשיים אך לא מצאה בהם פגם היורד לשורשו של עניין. איני מוצא טעם המצדיק לקבוע אחרת משקבעה הוועדה, קרי - שהיה בידי ב"כ המערער לחקור את המומחה חקירה אפקטיבית, חרף הליקויים שחלו ככל הנראה בתקשורת ההיוועדות הקולית חזותית.

14. גם אם התברר שהטענה בדבר רקע משפחתי לבבי (שנכללה בכתב הקובלנה) הייתה שגויה, אין בכך כדי לערער את עצם הרשעת המערער ברשלנות חמורה, לאור קביעות הוועדה בדבר חומרת התסמינים והצורך בבירור דחוף. לעניין טענת ההתייעצות עם רופא בכיר - הוועדה והמחליט קבעו כי לא מדובר בהיוועצות עם כונן כמתחייב בנסיבות בהן קיים חשש לאירוע קרדיאלי, כפי שנדרש מרופא צעיר חסר ניסיון ספציפי בתחום זה.

15. לעניין מידת רשלנות המערער יאמר, כי המחליט אימץ את מסקנות הוועדה לפיהן לקתה התנהלות המערער ברשלנות חמורה, היא מידת הרשלנות הנדרשת לשם הרשעה בעבירת משמעת בהתאם להוראת סעיף 41(3) **בפקודת הרופאים [נוסח חדש]**, תשל"ו - 1976 (להלן - "**הפקודה**") (עניין פינסטרבוס בעמ' 332). לעניין זה יש להביא בחשבון, כי הוועדה כוללת אף שני רופאים להם הבנה וידע במאטריה העומדת לדיון. אף בכך יש כדי להעניק לקביעות הוועדה בדבר קיומה או אי קיומה של רשלנות חמורה משקל סגולי רב. גם מטעם זה, ובהינתן שלא ניתן טעם משכנע המלמד על שגיאת הוועדה, דומה שהקביעה בדבר הרשלנות החמורה שדבקה בפעולת המערער נשענית על אדנים מוצקים.

16. בשולי דברים אלה אעיר, כי המערער הורשע אף בביצוע עבירת משמעת בהתאם להוראת סעיף 41(7) בפקודה: הפרת סעיף 5 **בחוק זכויות החולה**, התשנ"ו - 1996 (להלן - "**חוק זכויות החולה**") העוסק בזכות לטיפול רפואי נאות. אכן הדעת נותנת, כי הענקת טיפול רפואי רשלני, הנבחן על פי סטנדרט של רשלנות רגילה, מפרה את הוראת סעיף 5 בחוק זכויות החולה. נשאלת אפוא השאלה האם בהוספת סעיף 41(7) בפקודה ביקש המחוקק לראות אף בטיפול רפואי רשלני, אשר אינו מגיע כדי "רשלנות חמורה", כמשמעותה בעניין פינסטרבוס, כמקום עבירת משמעת מכח הוראת סעיף 41(7) בפקודה. דעתי נוטה להשיב על שאלה זו בשלילה, אך במסגרת זו אין צורך להידרש לסוגיה. שכן כאמור, הוועדה והמחליט מצאו כי התנהגות המערער לקתה ברשלנות חמורה.

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עב"י 31424-08-25 אבו קרן נ' הבריאות ואח'

תיק חיצוני: בדמ 3/2/23

17. משנמצא כאמור, כי החלטת המחליט סבירה, מנומקת ומבוססת, אשר שקלה את מכלול
השיקולים הרלוונטיים, ואיזנה באופן ראוי בין זכויות המערער לבין האינטרס הציבורי.
לא מצאתי בה כל פגם המצדיק את התערבות בית המשפט.

18. אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"א חשוון תשפ"ו, 12 נובמבר 2025, בהעדר הצדדים.

נמרוד פלקס, שופט